
HI HAVIA UNA VEGADA UN LLOP

Pilar Prim

PILAR PRIM (Sant Feliu de Guíxols, 1954) Advocada, periodista i enamorada de la literatura. Ha publicat, entre d'altres, la novel·la *Cafè amarg* (Omicron, 2014) i el recull de contes *Tanta innocència* (Gregal, 2018).

Hi havia una vegada un llop

En Joan remugava davant de l'ordinador. Se'l mirava com si una mena d'ésser sobrenatural hagués de sortir de dins, de l'interior de la pantalla, per ajudar-lo, a ell; li mancava la inspiració i el seu inconscient, en blanc, estava clar que no li dictaria res de res. Es va aixecar i va arribar fins a la nevera per agafar una mica de gel i servir-se de nou un vermut, del que feien al poble. Des que s'havia clos a acabar la novel·la —maleïda novel·la que no aconseguia finalitzar— que no parlava gairebé amb ningú. Li feia mandra fins i tot agafar el mòbil, i tenia por de llegir els mails, per no trobar-se amb l'escriidassada de l'editor. Estava tan avorrit, tancat en aquell casalot de pagès, que no tenia ni esma d'afegir més troncs a la llar de foc, ja mig desfeta en brases. Li agradava encendre-la, tot i que s'acostava l'estiu, però bufava el vent i havia refrescat després de la pluja i, a més, el foc li feia companyia.

I ara, s'entretenia, ajagut al sofà, a versejar al seu aire un vell poema que no recordava gaire o gens, d'Apollinaire, i que no tenia res a veure amb la novel·la de sang i fetge que havia d'enllestir. Això sí, li agradava dibuixar tot tipus de formes amb els versos: triangles, potser punxeguts, o també arrodonits; cilindres molsuts, o cercles d'imaginació infinita, com quan corria vellúria pels boscos i les carenes, les nits de lluna. Aiii!

Hi ha el primer estel de la nit

Hi ha la lluna ataronjada

Hi ha la flaire del terra

Hi ha olors ensucrades

Hi ha murtra i lliris

Hi ha els camins

Hi ha els llavis

Hi ha corbes

Hi ha mans

Hi ha dits

Desig

I esborrava, i tornava a començar:

Hi trobem les mans que busquen els camins

Hi trobem la flaire humida del capvespre

Hi trobem petjades a l'herba nova

[...]

Hi trobem el desig

Al bosc

Un soroll el va espantar. Algú picava amb insistència els vidres del darrere, els de la porta de la cuina. I tal com anava, així, amb els cabells esperrucats, descalç, una barba de setmanes i amb la camisa mig descordada, va anar a comprovar què passava, qui escandalitzava d'aquella manera.

Hi ha una noia amb una bicicleta.

Una noia que li semblà molt alta, i amb un ulls com de mel, transparents, els més grans que havia vist mai, i uns cabells abundants, que no eren ni rossos ni blancs, clars, però d'un color que no sabia ni definir.

—Perdona, que em podries ajudar? Necessito trobar la via verda.

En Joan no gosà dir-li que entrés, i sense acabar d'obrir del tot la porta li va dir:

—T'has equivocat. Jo ara... no sé dir-te...

Ella se'l va mirar obrint aquells ulls enormes.

—Però, vaig molt perduda?

—Em sembla que al següent trencant hi trobaràs un senyal —li respongué en Joan mentre l'observava amb una estranya atenció; però en adonar-se que la noia semblava incomodar-se, va desviar l'esguard i es fixà en una mena de caixa quadrada, com de vímec, que duia lligada a la bicicleta.

—T'agrada aquesta cistella? —li va preguntar ella, tot posant una veu més acaramel·lada—. És per a la meva àvia. Viu en una casa al final de la via verda, saps...

—Sí, m'agrada. Escolta, si quan tornes vols parar a prendre alguna cosa, un vermut o el que et vingui de gust, doncs aquí em trobaràs. —Li havien sortit les paraules sense més, sense pensar; ni ell mateix entenia per què li acabava de fer aquella proposta.

—Gràcies, però ja me'n vaig. Molt agraïda... No vull arribar de fosc a ca l'àvia; s'amoïnaria —va dir mentre començava a pedalar en direcció al camí. Ell s'apressà a tancar la porta i l'observà encuriós a través del vidre, amb els porticons entreoberts.

La va contemplar mentre s'allunyava; tenia alguna cosa que l'havia trasbalsat. Sentia un desig enorme de sortir corrents darrere de la bicicleta, però no, no ho faria; t'estàs tornant ben estrany, aquí aïllat, va pensar, i es va reomplir el vas altre cop. Una setmana, una setmana per complir amb

els terminis!, es repetia com a única obsessió.

Però alguna cosa havia canviat: els ulls d'en Joan ara brillaven. Assegut davant l'ordinador no podia parar d'escriure, com un boig, els dits enganxats al teclat. No sabia què li passava, una paraula i una altra, i una altra; s'anaven amuntegant a raig:

Un home barbut i amb un vas a la mà obre la porta i veu la noia: flors blanques als cabells, roba de molts colors, joies, perfum... olor de sàndal i gessamí, i la mira i pensa com li trauria les arracades de plomall daurat i el collaret, i la polsera de plata que duu al peu; li besaria els peus, les cames musculades, el cos fibrat... Tota ella. Aquella noia semblava que havia nascut dalt de la bici. Li agradava, a l'home barbut i solitari.

Toc, toc, toc.

Altre cop? Qui pot ser?, va pensar en Joan

Va anar fins la porta de la cuina i va obrir un xic el porticó. Era ella. Sí, era ella, altre cop, la noia de la bici. Per què ha tornat? S'haurà repensat la invitació? I abans que ell pogués obrir boca li va deixar anar, de sobte, així, sense miraments:

—Accepto la copa. Em convides a entrar?

—Bé, sí, clar... Passa, i tant que sí, passa sisplau!

Ella va entrar amb el cistell de vímec arrapat a les mans, després d'haver-ho deslligat de la bicicleta.

—Si destorbo me'n vaig. Si estàs ocupat...

—La fas sovint, la via verda?

—Doncs no... La veritat, en bici potser és la primera vegada. De normal, jo soc més de *running*. I tu, fas esport?

—Esport, dius? No. Bé..., sí, la cacera, però fa temps. Ara estic desentrenat. Per cert, em dic Joan, Joan Llop. I tu? —li va dir somrient amb una encaixada de mà.

Però ella no li va fer gaire cas. Havia arribat acalorada i es va apressar a deixar la fruita que duia al cistell estesa sobre la taula allargassada de la cuina, i tota l'estança s'omplí d'olor d'estiu: els préssecs calents, primerencs, desprenien una aroma vermellosa que es barrejava amb la dolçor de les maduixes, i la suor de la noia s'intuïa fresca, com la terra sota la rosada del matí amarada pel primer sol. Li va oferir un abricoc. Tasta'l, va dir-li al Joan, fitant-lo amb aquells ulls color mel, mentre li apropava mig tremolosa la fruita als llavis. En Joan hi va fer una mossegada, així petita, primer un xic desconcertat, però de seguida, instintivament, va acostar la mà a la taula buscant el tacte d'alguna altra fruita. Aquell joc només acabava de començar... i va agafar una maduixa, un maduixot gran que ella va mossegar només amb la punta de les dents, i unes gotes de la suor del front li van relliscar, suaus, fins arribar als dits d'en Joan, i ella s'apressà a besar-los. I ell... Ell li tornà el petó, però als llavis... Aquell sabor dels llavis de la noia li va recordar els

llacs salats, els llacs de les valls on es submergia, feliç, en altres èpoques.

—No t'importa que em posi còmoda, oi? —li va dir ella amb un xiuxiueig de veu.

—Com si fossis a casa teva... Tu mateixa, i si vols que et porti roba per canviar-te m'ho dius, et puc deixar alguna cosa.

—Oh, no cal... No t'hi amoïnis! Ja tinc tot el que necessito.

I allà mateix, amb tota l'espontaneïtat, es va treure els pantalons curts, i també les calcetes, vermelles, i la samarreta que li cenyia el cos i li marcava els pits.

En Joan no va gosar quedar-se-la mirant i va aprofitar per arranjar els coixins del sofà, posar bé l'estora, afegir un bon tió al foc i recollir les restes del dinar: una espatlla de xai. No en quedaven ni els ossos. Va fer unes passes fins al moble bar i el va obrir.

Ella —abans que en Joan li pogués preguntar quin tipus de whisky li venia de gust— se li va acostar sense fer soroll i li va acaronar l'esquena: tenia unes mans fortes. Ell es va girar un xic sorprès, mentre la noia somreïa i queixalava un préssec molsut i madur, i el suc li queïa tot regalimant per la boca.

—Música? —És l'única paraula que en Joan va articular.

—M'agrada Black Lips, però no sé si serà el teu estil.

—Estàs de sort...

—Em permets? —I ella l'agafà per la cintura i el convidà a moure's amb un balanceig de malucs, embolicada amb una túnica llarga fins als peus, tota de color vermell, amb un cinturó a mig cordar, una sola volta, i una petita caputxa sobre les esquenes. Sota el tacte suau de la seda, el cos nu.

—Encara no m'has dit el teu nom.

—Pot dir-me com li vingui més de gust, senyor Llop.

—No sé ballar, senyora caputxeta —li murmurà a cau d'orella amb un breu somriure de complicitat.

—No m'importa. Tu deixa't portar. Segueix el meu pas. Veus? Fes com jo.

I ella continuava ballant amb aquella roba vermella, ara sense cap cinturó, oberta. La tela es movia, ondulant, al ritme dels moviments de la noia, i deixava entreveure els pits, les cames lleugeres, cobertes d'un borriçol daurat, deliciós, que espurnejava a la claror de les brases. Ella començà a descordar-li els botons de la camisa, un a un, des de dalt cap a baix. Després, li afluxà el cinturó del texà. I així, sense adonar-se'n, sense oferir cap resistència, ja es delia, en Joan, imaginant com a continuació li abaixaria la cremallera... Però, bruscament, ella el va arrossegar fins l'estora molsuda, color vainilla, que hi havia davant del sofà de pell, prop de la llar que encara cremava; estirats sobre l'estora la va deixar fer, mentre l'acaronava amb delit sota la túnica i descendia

golosament fins a paladejar el tacte dels malucs de la caputxeta, que es bellugaven dolços mig seguint el compàs. Ella va començar a besar-lo amb desesper; el tenia atrapat entre aquelles mans fortes i unes ungles que, tot i la perfecta manicura, ell quasi imaginava, quan el tocaven, unes urpes potents que brillarien en la foscor. I el va continuar llepant i llepant i el petonejava sense parar fins a mossegar-lo, un xic, i un xic més, no li va fer cap mal, al contrari, el plaer era nou, infinit, com si tota la boscúria l'engolís en una llarga i tendra espiral. I no deia res, ell no sabia ni què dir... I, amb el dits, en Joan li començà a resseguir la línia dels llavis; li volia dir alguna cosa, alguna cosa més enllà dels gemecs de la noia, que començaven a semblar udols, veritables udols, sense fre. Els ulls de mel cada cop eren més grocs, no, no s'hi havia fixat abans que fossin tan grocs, o ataronjats..., d'un quasi vermellós que llampeguejava com el foc. Però ell, ell va continuar, i li besava l'entrecoix, una i altra vegada, i una altra, res el podia aturar, i anava lliscant, amb la llengua, una llengua lleugera i viva, lentament... fins a perdre's dins el sabor immens i el tacte vellutat i humit de la caputxeta.

Ella, ella deixà anar un udol, sí, un udol fortíssim, ferotge, com una lloba, una lloba de veritat. I en aquell precís moment en Joan va veure un final per a la seva novel·la. Ja ho tenia, un final!, un final!!! El pèl del clatell se li eriçava. Tot ell espurnejava creativitat, inspiració, suava orgull i felicitat

per tots els racons de la seva pell, i aleshores va visionar, per un instant, només per un instant, aquella imatge clàssica de l'animal udolant la lluna, dalt de la carena, triomfant, però només fou això: un breu instant, perquè de seguida ella, la noia, la lloba, el va abraçar fort, massa fort...

I després, va obrir una boca grossa, grossa, grossa

Hi havia un alè de préssec i de murtra

No n'hi havia, de llenyataires.

Cap, ni un.